

Si vols citar aquesta pàgina...

Actualitat literària sobre Biel Mesquida a LletrA, la literatura catalana a internet (Universitat Oberta de Catalunya)

< <https://lletra.uoc.edu/ca/autor/biel-mesquida> >

Biel Mesquida

Qui sóc i per què escric

Biel Mesquida

Telloc, 21 de novembre de 1995

Molt dilecte i de mi car i coral amic P-M, he trescat molt abans d'arribar fins aquí. Feia dies i nits, un parell (en sentit mallorquí), que intentava enfilars unes teringues de mots per respondre uns interrogants que em fas quasi sense adonar-te i que em produeixen neguit, perquè no sé com contestar-los. Entre tots, el que em persegueix és aquell que insinua quasi com si m'ho retraguessis: Per què escrivis? Abans d'agafar la Montblanc i el paper que em va dur n'Oscar Pujol -el poètic i savi amic que fa un diccionari sànscrit-català- de Benarés, fet per mans artesanes índies, i borratxar les primeres lletres, he intentat sense èxit posar *El lado más bestia de la vida (Take a Walk on the Wild Side)*, vell amic Lou Reed, nou amic Albert Pla! El tocata només m'ha deixat sentir un Lluís Llach amb la seva veu pintada amb tots els colors de Porrera i musicada amb uns sons escenogràfics on "Els masos cauen" i "Europa creix sobre els vostres morts mercadejats sense vergonya." Quan en Lluís em recitava un "passen els núvols talment com antics vaixells/roden món/greus i misteriosos/van cap a Sarajevomathausen..." has vingut a tota, P-M de l'ànima, i m'has dit que a Iugoslàvia la pau havia començat. T'he seguit davant la tevé i he vist amb una alegria commocionada en Clinton que contava fil per ronda com els serbis, els bosnians i els croats han signat aquest dimarts de tardor un acord de pau a Dayton (Ohio) i han acabat una guerra que ha durat quatre anys i ha assassinat dues-centes cinquanta mil persones, especialment de la societat civil i indefensa.

Per afegitó ahir, com qui no diu res, em demanares que t'escrivís unes lletres per explicar-te la meua obsessió per l'escriptura. Et vaig dir que tu mateix et feies la pregunta i te la contestaves. I em mirares com si te n'estranyassis. Saps que habitam entre murs escrostonats on voldria fer les pintades més senzilles i seductores que em van i vénen pel cap en un exercici de lectura i pensament amb tota casta de vies i viceverses. Crec que em diràs que embull l'ombra de les paraules per fer llums que de vegades són negres. Sí, intent bastir una obra literària menor amb la caixa forta dels mots dels clans (que quasi arriben a ser, amb el nou diccionari de l'IEC, un hiperbanc de dades) catalans, i tu saps que som un enamorat dels parlars megamilionaris de polifonies de les diverses zones geogràfico-culturals catalanesques, intent fer un quequeig amb la barreja de lletres i sentits que expressin un parell (de bell nou en sentit mallorquí) de músiques lletrenques que entretenguin els humans i els donin els plers del gust. Diràs, lúcida i sever P-M, que ja he començat a desbarrar, sense témer-te'n que aquesta és una de les poques habilitats que practico. Fer volar els dits plens de lletres a la percaça d'unes fràgils formes belles. Em replicaràs que saps que la bellesa és terrible i que tot acte bell es paga. Escoltes massa els mitjans de comunicació especialment els àudio- visuals. Sí, ja sé que la Internet et resulta barroera i que viure en digital no és el teu fort. Emperò fa poc em llegies, quan Gilles Deleuze va dir el darrer "no" tan bestialment humà, unes paraules seves que deies que es podien aplicar a unes quantes "coses" meves. Trobo increïble que als meus escrits els diguis "coses". I em llegies: *"Faire du nouveau en littérature, c'est faire bégayer la langue, c'est-à-dire la minorer, tant il est vrai que les grands écrivains inventent un usage mineur de la langue majeur dans lesquelles ils s'expriment. Écrire, c'est dérégler, déréglementer le langage, lui faire suivre des lignes de sorcière."* Com el llamp que troba el cap que el para i el recull, una

Si vols citar aquesta pàgina...

Actualitat literària sobre Biel Mesquida a Lletra, la literatura catalana a internet (Universitat Oberta de Catalunya)

< <https://lletra.uoc.edu/ca/autor/biel-mesquida> >

resplendor m'ha fet veure que molta de la meva feina d'escriptura té una única passió: fer de l'aprenentatge de la lletra i de la seva pràctica en les manufactures a consciència de Literatura & Sons, un art de viure. Potser és per aquesta idea elemental per on podràs, aïmat P-M, entreveure'm com qui mira per un gradulux. Visc, i besa'm després de dir-t'ho, en un estat d'insatisfacció íntima, de desconexió pròpia i de pèrdua d'identitat agudes. Per això mateix vull fer servir la llengua, trampejar-la, sense la més mínima il·lusió. Hi ha hores en què no m'agrada escriure i, en altres, és una font de plaers quasi fisiològics. Em sent omnisexual i és a través de la lletra que puc recercar territoris de sexes que em produeixen una real excitació.

No sé si era això que volia dir-te. Emperò el cap em bull de lectures i tu m'apareixes fora de l'aquàrium mundà com una veu que em posa en crisi. I estic tan poc avesat a sentir paraules que em desmuntin amb l'exquisidesa dels grans esperits corrosius del segle (com els col·legues Nietzsche, Turing, Barthes o Wittgenstein, que la sabien molt llarga i la practicaven), que quan t'escolt em sembla que somii. Una frase del mestre Valéry que em digueres fa algunes hores em sobrevola com un estel de paper de paperina: "*Je n'ai jamais su qui j'étais...*" I he trobat una lletra de Paul (Valéry), molt a prop de la mort, a André (Gide), on diu unes paraules alades que jo mateix podria signar perquè s'acorden com a bessones al meu sentir. Vet-les ací: "*Je dois à mes amis presque tout ce que je suis. Ils ont cru en moi qui ne croyais pas en moi-même... Ils m'ont tant instruit, et de tant des choses... Mon vieux, il ne faut pas oublier ceci, ni t'oublier.*"

Vols que t'ho digui més directe, preclar P-M? Vols que amolli sense la més minsa vergonya (m'hauria de caure el cervell de vergonya). Qui som? Caldria que fos l'efecte que produeix sobre l'un o l'altre? Passa com amb la veu enregistrada: quasi no em reconec. Pas per "intel·ligent" i sé que no ho som! No ho trobes el *rien ne va plus* del morro?

Post scriptum. Els líquids amorosos. No m'he acomiadat i he signat a tota. Per això m'ha fet gràcia quan he trobat en terra un petit *papier* que t'havia enviat fa estona i que em digueres que t'havia entusiasmat. És una excel·lent traducció d'Antoni Martínez de Xàtiva del poeta Ibn Hazm de Còrdova. Diu: "Escriure una carta d'amor, saber que l'han llegida, rebre'n la resposta, és una sort de plaer que s'acosta al de la trobada amb l'amat, per això hom pot veure els amants acaronyant les cartes, estrenyent-les contra el pit i servant-les com un tresor. Hi ha cartes escrites amb tinta barrejada amb llàgrimes, n'hi ha d'escrites amb tinta i saliva, fins i tot hi ha cartes escrites amb sang." Potser, P-M múltiple i a prop, hauria traduït "carta" per "Lletra" amarada de líquids amorosos.

Copyright © 1998 Institució de les Lletres Catalanes

Pasen, y vean el espectáculo

José Carlos Llop

Todos los martes, Biel Mesquida publica en este periódico una de sus *Cròniques*. Empezaron a publicarse hace nueve años y ahora han cambiado de título de *Cròniques escèptiques* a *La Darrera*. De página y de formato han cambiado en varias ocasiones sin dejar por ello de ser un producto típicamente mesquidiano. Con denominación de origen pero también con árbol genealógico preciso. Porque hay en estas crónicas del escritor mallorquín cierto voluntarismo orsiano. Me refiero al *Glosari* de don Eugenio D'Ors, ese hombre de letras que tuvo la voluntad de esculpir su vida y su obra en mármol, como si sobre el mármol no cagaran las palomas. Mesquida no se quiere en mármol porque sabe que hoy en día todos los materiales son perecederos. Y precisamente este conocimiento de la conciencia de esa caducidad ha construido en él una habilidosa figura pública lo

Si vols citar aquesta pàgina...

Actualitat literària sobre Biel Mesquida a LletrA, la literatura catalana a internet (Universitat Oberta de Catalunya)

< <https://lletra.uoc.edu/ca/autor/biel-mesquida> >

he dicho en otras ocasiones` que es todo un gobierno de su república inventada: la república bielmesquidiana. Me refiero a que Mesquida es su propio ministro de Propaganda y también su ministro de Relaciones Exteriores. Su ministro de Medio Ambiente y su propio Presidente de Gobierno. Y encima, es como el café instantáneo, que puede servirse en cualquier situación. Que estemos de acuerdo o no con las manifestaciones de esa república inventada es otra cuestión. Que su contundente y agitada `de agit-prop` presencia sea un hecho desde principios de los 70 es, en cambio, una cuestión innegable.

A veces, los martes, cuando aparece una de sus *Cròniques*, Mesquida y yo hablamos por teléfono. En ocasiones le insulto; otras le recrimino; a veces le critico con cierta saña la fotografía elegida para ilustrar su artículo, por su fácil búsqueda del escándalo. Pero también hay otras que me quedo perplejo `y por qué no decirlo, fascinado` ante lo fulgurante de algunas de sus imágenes escritas, o con el fluido eléctrico que frecuenta su discurso narrativo. Incluso, en alguna ocasión `cosa rara`, me he detenido morosamente ante una de las mujeres que aparecía fotografiada entre su texto. Recuerdo que en esa ocasión le dije: 'ante una mujer así, no importaba que hubieras escrito nada'. Pues él sabe que a menudo no comparto sus tesis ni su esporádica afición por la corrosión social, o que se las rebato con una mezcla de irritación y paciencia que sólo dedicamos en esta vida a las personas cercanas. Demasiado desgaste para dedicársela a las otras. Y uno de los significados de esa dialéctica establecida entre nosotros, procede del carácter sísmico `bastante alto en la Escala de Richter` del propio Mesquida, que si algo impide es el aburrimiento de la sociedad donde vive. No es poca cosa. Y después está la voz: una voz que bebe del mejor Blai Bonet, de la Rodoreda más espectral o del Villalonga más esnob. Por citar sólo a tres hechiceros de la tribu. Sin olvidar `más bien al contrario: con la vista muy atenta, quizá demasiado atenta` el discurrir efímero de las modas `literarias, cinematográficas y artísticas` del mundo contemporáneo.

Hace un par de años Mesquida me comentó que iba a empezar una serie de sus *Cròniques* con un carácter más narrativo `basadas en sucesos mallorquines literaturizados` utilizando la segunda persona del singular `la pariente pobre de la narrativa, no así de la poesía, pero la destacada del *Nouveau Roman* y de los experimentos telquelianos`. Le recordé que ya Juan Goytisolo le había sacado lustre a esa segunda persona en la trilogía formada por sus novelas *Señas de identidad*, *Reivindicación del conde don Julián* y *Juan Sin Tierra*. Él me contestó que, en cambio, en catalán apenas si existía y yo me quedé con el convencimiento `tal vez malpensado, tal vez erróneo` que Goytisolo iba a ser su lectura-base en ese nuevo experimento. Efectivamente: Mesquida escribió sus nuevas *Cròniques*, fueron leídas y comentadas con bastante más fruición que otras, y Matías Vallés acabó bautizándolas como *American Beauty* a la mallorquina o *Majorcan Beauty*. Mesquida estuvo encantado: le habían entendido.

Ahora aquellas *Cròniques* han sido salvadas del efímero periodístico para integrarse `revisitadas, trabajadas y metamorfoseadas` en el actual efímero libresco bajo el título `tan mesquidiano` de *T'estim a tu*. En él se describe una Mallorca apocalíptica y chillona, afín a la vocación escandalosa `heredera del surrealismo` que tantas veces estimula a Mesquida. Una Mallorca que mezcla el folletín con la modernidad, el morbo con la aspiración de recuperar el paraíso, el testimonio de una época con la fantasía fabuladora. Una Mallorca que encabeza una mancha de Miquel Barceló con la forma distorsionada de Mallorca. ¿Es esa distorsión un aviso? Puede: la literatura y el arte distorsionan la realidad para crear una realidad nueva que acaba siendo `cuando es literatura, cuando es arte` más real que la realidad misma. Porque en *T'estim a tu* hay lecturas, intertextualidad `afición muy de Mesquida`, conversaciones telefónicas, anécdotas contadas por amigos, juegos de lenguaje, chismes, noticias de periódicos locales..., como si el narrador le tomara el pulso a la vida y sus relatos nacieran de la vida que le rodea, trasladada al Callejón del Gato y sus espejos

Si vols citar aquesta pàgina...

Actualitat literària sobre Biel Mesquida a LletrA, la literatura catalana a internet (Universitat Oberta de Catalunya)

< <https://lletra.uoc.edu/ca/autor/biel-mesquida> >

deformantes: oficios, en fin, del cronista, que todo lo aprovecha.

Pero la novedad de este libro fluctúa en dos vertientes. La primera es la instalación de una poética hecha a base de fragmentos y retazos teóricos que dividen sus partes y establecen, por un lado, un sentido nuevo en los relatos y, por otro, la situación del escritor tanto frente al mundo como frente a la literatura. Son fragmentos brillantes, tomados quizá de un diario personal, en los que Mesquida sigue fiel a una concepción barthesiana del hecho literario, basada tanto en el placer del texto como en el reconocimiento a través del texto, mientras continúa haciendo calas en una posible teoría de la modernidad que le persigue como una sombra `y es *la sombra mesquidiana*` desde su época de aplicado discípulo telqueliano. La segunda vertiente de la novedad estriba en una comprobación universal: todo relato independiente, reunido junto a otros relatos independientes, adquiere un sentido nuevo, la parte de un corpus que estaba ahí antes de existir por sí mismo: el espinazo de su autor. *T'estim a tu*, por tanto, puede leerse como si no hubiera existido pieza a pieza. De hecho no existía para existir ahora, momento en que configura para el lector una nueva ficha del puzzle mesquidiano. Nueva y no intercambiable, pero sí fiel al concepto que Mesquida supo introducir en la narrativa catalana a partir de [L'adolescent de sal](#): me refiero a aquel lema poético de [Foix](#) que decía algo así como *M'exalta el nou i m'enamora el vell*. Tal vez fuera al revés, pero aquí poco importa.

Aparegut a *Diario de Mallorca*. Reproduït amb el permís de l'autor

Tast de textos

Text

 WEB: "Plagueta de Bord"

Bloc personal de Biel Mesquida a *MÉS Vilaweb*.
<http://blocs.mesvilaweb.cat/bloc/2140>

 WEB: Un poema manuscrit

La revista *Baleigs digitals* inclou un poema manuscrit de l'autor.
<http://www.mallorcaweb.net/edataviques/bal/mesquida.html>

 WEB: "El rei de la fesomia pròpia i humorosa"

Article de Mesquida sobre Gabriel Galmés a *The Barcelona Review*, núm. 25 (juliol-agost 2001).
http://www.barcelonareview.com/25/c_b_m.htm

 WEB: Fragments

Fragments de "El cor no fa vacances" i "Rifí a l'Aquàrium", de Biel Mesquida a *The Barcelona Review*, núm. 26 (setembre-octubre 2001).
http://www.barcelonareview.com/26/c_bm.htm

Àudio

 AUDIO: L'autor recita un poema

L'autor recita un poema
https://lletra.uoc.edu/anterior/noms/bmesquida/html_especials/bielmesquidarecita1.html

Si vols citar aquesta pàgina...

Actualitat literària sobre Biel Mesquida a LletrA, la literatura catalana a internet (Universitat Oberta de Catalunya)

< <https://lletra.uoc.edu/ca/autor/biel-mesquida> >

Biobibliografia

Biografia

 WEB: A la Viquipèdia

Nota biobibliogràfica i enllaços sobre l'autor al web de l'enciclopèdia lliure.
http://ca.wikipedia.org/wiki/Biel_Mesquida

 WEB: Biel Mesquida a l'Institut Ramon Llull

Nota biobibliogràfica dins l'espai dedicat a la Fira Internacional del Llibre de Guadalajara 2004.
http://fil04.llull.cat/cat/02protagonistes/mesquida_biel.shtm

Bibliografia

 WEB: Què hi ha a la Biblioteca de Catalunya

http://cataleg.bnc.cat/search*cat/?searchtype=a&searcharg=Mesquida+Biel&sortdropdown=-&searchscope=13&searchscope2=13&SORT=D

 WEB: Què hi ha a les biblioteques universitàries catalanes (CCUC)

http://ccuc.cbuc.cat/search*cat/a?SEARCH=Mesquida+Biel&sortdropdown=-&searchscope=23

 WEB: Què hi ha a les biblioteques públiques

<http://argus.biblioteques.gencat.cat/iii/encore/search/C|SMesquida+Biel|Orightresult|U1?lang=cat&site=pearl>

 WEB: Articles de l'autor (Traces)

<http://traces.uab.cat/search?f=author&p=Mesquida%20Biel&sc=1&ln=ca>

 WEB: Articles sobre l'autor (Traces)

http://traces.uab.cat/search?ln=ca&p=Mesquida%2C+Biel&f=keyword&action_search=Cerca&c=Traces+%3A+base+de+dades+de+llengua+i+literatura+catalanes&sf=&so=d&rm=&rg=10&sc=1&of=hb

Comentaris sobre l'autor

Crítica

 WEB: Sobre *L'adolescent de sal*

Pàgina de lletrA sobre aquesta obra de l'autor.
<https://lletra.uoc.edu/ca/obra/ladolescent-de-sal-1975/>

 WEB: L'autor al Corpus Literari Ciutat de Barcelona

Biografia, enllaços i transcripció d'articles sobre Mesquida.
http://www.ducros.cat/corpus/index.php?command=show_news&news_id=1548

 VIDEO: "Un escriptor en llengua catalana diu"

Biel Mesquida parla sobre la llengua catalana en el web de l'IRLL per a la Fira de Frankfurt.
<http://www.llull.tv/videos/detall.cfm/ID/26549/CAT/biel-mesquida-escriptor-europeu-llengua-catalana-diu.html>

Comentaris

Si vols citar aquesta pàgina...

Actualitat literària sobre Biel Mesquida a LletrA, la literatura catalana a internet (Universitat Oberta de Catalunya)

< <https://lletra.uoc.edu/ca/autor/biel-mesquida> >

WEB: Els detalls del món

Breu ressenya de l'últim llibre de Biel Mesquida apareguda a Vilaweb-El Punt (20/12/2005).
http://www.vilaweb.cat/www/elpunt/noticia?p_idcmp=1664426

WEB: "Els vídeos literaris de VilaWeb TV"

Presentació del llibre de Biel Mesquida *Els detalls del món*, a la llibreria la Central del Raval de Barcelona, enregistrada per l'equip de VilaWeb TV.

<http://www.vilaweb.cat/media/attach/vwedts/video/mesquida/mesquida.html>
